

ת"פ 20973/07/12 - בעניין: מדינת ישראל נגד שמעון אבינו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20973-07-12 מדינת ישראל נ' אבינו

בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יונתן טל-המאשימה

נגד

שמעון אבינו

ע"י ב"כ עו"ד דן באומן-הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בעבירות של הטרדה מינית ומעשה מגונה בפומבי בפני קטינים מתחת לגיל 16.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, פנה הנאשם, בתאריך 30.6.12, לשלושה קטינים, ששהו באותה עת בתאי הרחצה באתר המימדין בפארק גני יהושע בתל-אביב, בהתייחסויות מיניות על אברי המין, בשעה שהוא ואחד הקטינים היו ערומים, וביצע בפניהם מעשה מגונה בכך שנגע באיבר מינו ועיקם אותו.

גם לאחר שהקטינים ציינו בפני הנאשם שהם בני 11 המשיך הנאשם להטרידם מילולית בהתייחסויות מיניות ושב וביצע בפניהם מעשה מגונה בכך שבעת שהסתכל על גופו העירום של הקטין נגע באיבר מינו, הזיזו לעבר ישבנו והצמיד רגליו.

2. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים כלל הסכמת הנאשם לפיצוי שניים מהקטינים בסכום כולל של 4.000 ₪ ועל קבלת תסקיר שירות המבחן וחוו"ד של המרכז להערכת מסוכנות מינית עובר לטיעונים לעונש.

3. שירות המבחן הניח 4 תסקירים, בהם נפרשו נסיבותיו האישיות של הנאשם וניסיונות שירות המבחן לגייסו להשתתף בהליך טיפולי ייעודי לעברייני מין, בשילוב עם טיפול תרופתי, כדי להפחית את מסוכנותו המינית, שהוערכה, על ידי המאבחנת במרכז להערכת מסוכנות מינית, כגבוהה, לאחר ניתוח גורמי הסיכון הסטטיים והדינמיים ולאור התרשמותה כי הנאשם מגלה סטייה מינית פדופילית הומוסקסואלית, המתבטאת גם בעיסוק רב במין לילדים.

במהלך הקשר עם הנאשם, במסגרת הטיפולית לעצורי בית החשודים בביצוע עבירות מין, בשלבים המאוחרים של אותו תהליך טיפולי, התרשמו גורמי הטיפול בשירות המבחן ובמרכז להערכת מסוכנות מינית כי חל שינוי בעמדותיו של הנאשם כשהביע רצון להמשיך לטפל בבעייתו בתחום המיני, לאחר שבתחילת הקשר הכחיש כל כוונה מינית במעשיו ושלל משיכה לקטינים.

אף שהערכת הגורמים המטפלים הייתה כי בקשתו של הנאשם להשתלב בטיפול מונעת על ידי גורמים חיצוניים, ובעיקר מודרכת ומונחית ע"י חששותיו מתוצאות גזר הדין, הוחלט לנסות לשלב במסגרת טיפולית אינטנסיבית יותר במסגרת עמותת "קשת" - מרכז יום לעברייני מין, לאחר שהביע נכונות לבחון אפשרות של טיפול תרופתי להפחתת הדחף המיני, לצד הטיפול הפסיכותרפיוטי.

דא עקא ככל שחלף הזמן והתקדם ההליך הטיפולי, השתנתה הערכת הגורמים המטפלים לגבי יעילות הטיפול בנאשם ובתסקירי האחרון שהתקבל, לאחר קרוב לשנתיים מאז שוחרר לחלופת מעצר, במהלכם שולב במסגרות טיפוליות שונות, הובעה הערכת הגורמים המטפלים כי יעילות הטיפול במסגרת המרכז הטיפולי לעברייני מין נמוכה, כשרמת המסוכנות המינית עדיין מוערכת כגבוהה ורמת המוטיבציה שלו לקשר טיפולי ולשיתוף פעולה עם גורמי הטיפול מוערכת כחיצונית ונובעת מהשפעת ההליך המשפטי.

לאור זאת לא המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן בעניינו ולאור הערכת המסוכנות המינית הגבוהה, המליץ להטיל עליו מאסר בפועל לתקופה שתאפשר בדיקת התאמתו לטיפול ייעודי לעברייני מין שניתן בכלא והנאשם אף ביטא, בפני שירות המבחן, הבנה לחלופה הטיפולית המוצעת.

4. בהעדר אופק שיקומי נראה לעין, בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם ובהם ההגנה על שלום הציבור, בדגש על שלומם של קטינים ועל כבוד האדם, ביקשה המאשימה לקבוע כי לאור נסיבות המקרה, ובהן ניצול אתר המימדין השוקק קטינים לביצוע עבירות המין, מתחם הענישה הראוי נע בין 12 חודשי מאסר בפועל, לנאשם נטול עבר פלילי בעל מסוכנות מינית בינונית, לבין עונש המקסימום של 3 שנות מאסר הקבוע בחוק לצדן של העבירות.

בתוך מתחם ענישה זה, בהתחשב בעברו הפלילי הרלבנטי של הנאשם, שהורשע בשנת 2005 בגין עבירה של מעשה מגונה במרמה שביצע באותה שנה ונדון בין היתר לשנת מאסר בפועל, ברמת המסוכנות המינית הגבוהה, שלא פחתה גם לאחר ניסיונות טיפוליים שנמשכו כשנתיים ובנזק הנפשי שנגרם לקטינים, ולפחות לשניים מהם שמטעמם ובעניינם הוגשו תצהירי קורבן עבירה, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון

של מתחם הענישה, שיעלה בקנה אחד גם עם המלצת שירות המבחן לבדיקת התאמתו לטיפול ייעודי לעברייני מין שניתן בכלא, כשתקופת המינימום לטיפול בכלא היא שנה וחצי.

5. ב"כ הנאשם, טען שאף שמעשי הנאשם אינם מעוררים אהדה וסימפטיה הרי שבניגוד לעמדת המאשימה, שראתה במקום ביצוע העבירה נסיבה מחמירה, יש להתייחס למקום ביצוע העבירה כנסיבה מקלה, שכן מקלחות אתר המימדיון משמשות מקום בו המתרחצים נמצאים בעירום מלא ולא מדובר בחשיפה פתאומית ומפתיעה כשאף אין טענה שהנאשם אונן בפני הקטנים, אלא מדובר בהטרדה מינית מילולית שבאה לידי ביטוי ברמזים בעלי קונוטציה מינית, כשהנאשם יצר סיטואציה מינית מקום שהדברים לא היו אמורים להתבצע, וכשמעשיו באו לידי ביטוי בהסתרת איבר המין. מכאן, לטענתו, בספקטרום האפשרי של המעשים המגונים בפומבי אנו מצויים קרוב לרף התחתון.

בהתחשב, בנסיבות המקרה ובמדיניות הענישה, כפי שלדעת ב"כ הנאשם משתקפת ממספר גזרי דין שניתנו כנגד נאשמים בעבירות של מעשה מגונה בפומבי ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי עד מאסר בפועל קצר, שאינו מגיע ל-6 חודשים.

לחיזוק טענתו הגיש אסופת פסיקה בתוכה גם פסיקה שיצאה תחת ידי.

מאחר שעברו הפלילי התיישן ביקש שלא לתת משקל להרשעותיו הקודמות, הכוללות, מעבר לעבירת המין, שהוזכרה לעיל, גם עבירות אלימות מילולית - איומים ועבירות אלימות פיזית - תגרה במקום ציבורי.

לקולא ביקש להתחשב בנסיבות הבאות: הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה בבית המשפט, הסכמתו לפיצוי המתלוננים, שלילת חירותו בעקבות המעשה - שהייתו במעצר כחודש, שלאחריה שוחרר למעצר בית מלא למשך חודש שרק לאחריו אושרו לו חלונות התאווררות, כשעד היום הוא מלווה לכל מקום אליו הוא הולך על ידי ערב מפקח - שהוביל לקריסת עסקיו ולאיבוד מקור פרנסתו כמפיק אירועים והוא מצוי עתה בעקבות כך בהליכי פשיטת רגל, שירותו כמתנדב במשטרת ישראל ותרומותיו לגמילות חסדים.

בהתייחסו לאפיק הטיפול, שלא צלח, טען שהנאשם עשה מאמצים כנים וכל שיכול היה כדי להירתם לטיפול ואף היה 8 חודשים בטיפול שירות המבחן ו-6 חודשים בעמותת קשת .

בהתחשב בכל אלה ביקש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה שהציע.

6. הנאשם הוסיף על דברי בא כוחו, הביע התנצלות וחרטה על מעשיו, סבור שהטיפול הועיל לשינוי דפוסי חשיבתו וביקש לסלוח לו ולאפשר לו לחזור לחיים נורמטיביים חדשים.

7. עיקרון ההלימה נקבע כעיקרון המנחה בענישה בתיקון 113 לחוק העונשין - הלימה - בין מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם יש לקחת בחשבון את הנתונים הבאים:

א. הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו;

ב. מדיניות הענישה;

ג. נסיבות הקשורות בעבירה.

8. הערכים החברתיים שנפגעו הם שמירה על ביטחונם, כבודם ושלומם הנפשי של קטינים, בפרט, ושמירה והגנה על שלום הציבור ובטחונו, בכלל.

9. הנסיבות הקשורות בעבירות אותן ביצע הנאשם:

א. הפרשי הגיל בין הנאשם - שהיה במועד ביצוע העבירות כבן 49 לבין הקטינים שהיו באותה עת כבני 11;

ב. מקום ביצוע העבירה - מקלחות אתר פארק המים, אליו מגיעים קטינים כדי לבלות וליהנות - כשבמעשיו ניצל הנאשם את המקום האינטימי, בהם מרגישים הקטינים חופשיים להתקלח בעירום, שבר את שגרת יום הבילוי וההנאה שלהם וחשף אותם, בגילם הצעיר, לצד המכוער והבזוי שבמין.

נסיבות אלה מלמדות גם על מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן - פגיעה מודעת בביטחונם, כבודם ושלומם הנפשי של הקטינים, כפי שגם עולה מתצהירי קורבן העבירה, שנמסרו על ידי הורי שניים מהקטינים שנפגעו, ובהם תיארו את הטראומה שעברו הקטינים ואת הקשיים והפחדים שחווים הקטינים מאז אותו יום.

10. **המאשימה** הגישה לתמיכה בעתירתה למידת העונש ההולם את גזר הדין בת.פ. 3269-10-09, שם נגזר על נאשם, בין היתר עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים לאחר שהורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירה של מעשה מגונה בפני קטינה בת 5 ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

גזר הדין עמד בביקורת של ערכאת הערעור ואושר.

ההגנה הגישה פסיקה ממנה ביקשה לגזור את מתחם העונש ההולם ולקבוע כי הוא נע בין מע"ת למספר חודשי מאסר בפועל, שאינם מגיעים ל-6 חודשים.

בין גזרי הדין שהוגשו שלושה ניתנו במסגרת הסדרי טיעון, כשנסיבות ביצוע העבירות אינן מתוארות בגזר הדין ועל כן קשה להשוות אותם למקרה שלפניי.

בפסק הדין הרביעי שהוגש עפ"ג 2582-12-08 נדחה ערעורו של הנאשם שנידון, בין היתר, לשישה חודשי מאסר לריצוי בפועל, לאחר שהורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של מעשה מגונה בפומבי ובשלוש עבירות נוספות של מעשה מגונה בפומבי בפני קטינות. גם במקרה שם נקבע שרמת המסוכנות גבוהה והתסקיר לא בא בהמלצה טיפולית.

עיון אקראי בפסיקה נוספת העלתה שרמת הענישה הנהוגה נעה בין מע"ת וצו של"צ או צו מבחן, לבין 12 חודשי מאסר בפועל. כל מקרה על פי נסיבותיו, חומרת המעשים ובהתחשב ברמת המסוכנות ובסיכוי השיקום.

11. שקלול שלושת הנתונים הדרושים לשם קביעת מתחם הענישה ההולם הוביל אותי למסקנה כי במקרה שלפניי יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-15 חודשי מאסר בפועל.

הנסיבות הקשורות בעבירות מצביעות, מעבר למה שכבר ציינתי לעיל, כי הנאשם תכנן בקפידה את מעשיו כשהגיע למימדיון בגפו, נכנס למקלחות ויצא עירום כביום היוולדו לתא ההלבשה כשאיבר מינו חשוף.

הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, הן כפי הנראה הסטייה המינית המתוארת בחוות דעת של המרכז להערכת מסוכנות - סטייה מינית פדופילית.

הנסיבות שאינן קשורות בעבירות מצביעות על רמת מסוכנות גבוהה, חוסר יעילות של הטיפול בשל מוטיבציה חיצונית בלבד לשינוי מצבו ולקשר טיפולי, כשבמהלך שהותו במרכז היום בלטו קווי התנהגות אנטי סוציאליים שהתבטאו בתוקפנות מילולית, קושי להקשיב לאחר, שקרים ואי לקיחת אחריות.

על כל אלה יש להוסיף כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בביצוע עבירת מין, אף שאיני מתעלמת מכך שחלפו כ-7 שנים מיום ביצוע העבירה המינית הקודמת ועד ביצוע עבירות המין הנוכחיות.

לזכותו של הנאשם יש לציין את הודאתו המיידית, שמעבר לחסכון בזמן השיפוטי חסכה גם את הצורך בהעדת הקטינים הנפגעים, וכן תרומתו של הנאשם לחברה, בעת ששימש כמתנדב במשטרה, ותרומתו הכספית למשפחות נזקקות.

לא נעלמה מעיניי גם העובדה שהנאשם שהה כחודש במעצר וכי מזה תקופה ממושכת חירותו מוגבלת במידה מסוימת לנוכח תנאי שחרורו וכי בתקופה זו נפגע עסקו ואולי נגדע מקור פרנסתו.

12. בבואי לאזן בין השיקולים לחומרא ולקולא, בין הנסיבות המחמירות לנסיבות המקלות, מצאתי שהכף נוטה להעדפת האינטרס הציבורי והצורך להגן על הציבור מפני הנאשם ובעיקר על ציבור הקטינים, לאור רמת המסוכנות המינית הגבוהה, שלא פחתה אף לאחר שנתיים של ניסיונות טיפול שבסופו של יום כשלו.

המשמעות היא שראוי לקבוע את העונש ההולם ברף המתקרב לרף הגבוה שבמתחם.

שירות המבחן אמנם ממליץ להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה שתאפשר בדיקת התאמתו לטיפול ייעודי לעברייני מין שניתן בכלא והמאשימה טענה שמדובר בתקופה שלא תפחת מ-18 חודש, אך לא תמכה טענתה בראייה של ממש.

כך או כך ספק אם די בהערכת המסוכנות הגבוהה והעדר טיפול הולם כשיקול המצדיק סטייה לחומרא ממתחם

העונש ההולם, על פי סעיף 40 לחוק העונשין.

לטעמי הצורך בהגנה על שלום הציבור וביטחוננו בכלל ושלומם ובטחונם של קטינים בפרט מצדיק החמרה בעונשו של הנאשם, אך לא עד כדי חריגה מהמתחם.

13. לאור כל האמור לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מתאריך 20.6.12 עד תאריך 30.7.12.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן ע.ב. ולמתלונן א.ר. בסך כולל של 4000 ₪ על פי חלוקה שווה.

המזכירות תעביר את הפיקדון בסך 4000 ש"ח שהפקיד הנאשם במסגרת מ.ת. 20999-07-12 למתלוננים.

בשולי הדברים אציין כי בטרם הקראת גזר הדין טען בא כוח הנאשם שהטיפול בנאשם במסגרת עמותת "קשת" עדיין לא הסתיים. זאת בניגוד לאמור בתסקיר שירות המבחן. וכי פנה לאחרונה לפסיכיאטר על מנת לשוב ולקבל את הטיפול התרופתי בזריקות. המסמך שהוגש לעיוני עולה כי הפנייה הייתה בתאריך 7.9.14 ובדבריו הסביר הנאשם לפסיכיאטר ד"ר יבגני לזין כי "מהעמותה מחייבים אותו לקבל את הזריקות של דקפיטיל לדבריו אם לא יקבל לא יוכל להמשיך בעמותה". עוד מוסיף ד"ר לזין במסמך שהנאשם לא מצוי בכל מעקב פסיכיאטרי קבוע.

ראוי לציין כי הטיפול הופסק לפני כשנה עקב חשד להתפתחות גידול סרטני עובדה שהתבררה כשגויה ובכל זאת לא שב הנאשם לקבל את הטיפול התרופתי עד 7.9.14 על אף המלצת הגורמים המטפלים.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ה, 19 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.